

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 690

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 23 iulie 2025

SUMAR

Nr.	Pagina	Pagina
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
389. — Decizie privind eliberarea domnului Cristian-Victor Popescu Piedone din funcția de președinte al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor	1	și/sau vicepreședinte ai Agenției Naționale de Integritate, aprobat prin Hotărârea Consiliului Național de Integritate nr. 2/2007 2–4
ACTE ALE CONSILIULUI NAȚIONAL DE INTEGRITATE		
2. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Regulamentului de desfășurare a concursului sau examenului pentru ocuparea funcțiilor de președinte		ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
		Decizia nr. 208 din 26 mai 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept) 5–9
		Decizia nr. 231 din 16 iunie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept) 10–15

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind eliberarea domnului Cristian-Victor Popescu Piedone
din funcția de președinte al Autorității Naționale
pentru Protecția Consumatorilor**

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 5 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 700/2012 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Cristian-Victor Popescu Piedone se eliberează din funcția de președinte al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.

Art. 2. — Începând cu data prevăzută la art. 1, domnul Sebastian-Ioan Hotca, vicepreședinte, exercită atribuțiile președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, până la numirea conducătorului instituției, în condițiile legii.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ștefan-Radu Oprea

București, 23 iulie 2025.
Nr. 389.

ACTE ALE CONSILIULUI NAȚIONAL DE INTEGRITATE

CONSILIUL NAȚIONAL DE INTEGRITATE

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Regulamentului de desfășurare a concursului sau examenului pentru ocuparea funcțiilor de președinte și/sau vicepreședinte ai Agenției Naționale de Integritate, aprobat prin Hotărârea Consiliului Național de Integritate nr. 2/2007

Analizând Regulamentul de desfășurare a concursului sau examenului pentru ocuparea funcțiilor de președinte și/sau vicepreședinte ai Agenției Naționale de Integritate, aprobat prin Hotărârea Consiliului Național de Integritate nr. 2/2007, cu modificările și completările ulterioare, și constatând că acesta necesită unele modificări și completări,

în conformitate cu prevederile art. 38 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul Național de Integritate adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Regulamentul de desfășurare a concursului sau examenului pentru ocuparea funcțiilor de președinte și/sau vicepreședinte ai Agenției Naționale de Integritate, aprobat prin Hotărârea Consiliului Național de Integritate nr. 2/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 479 din 17 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 3, alineatele (1), (2), (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 3. — (1) În vederea organizării și desfășurării concursului/examenului pentru ocuparea funcțiilor de președinte și/sau de vicepreședinte ai Agenției se constituie, prin hotărâre a Consiliului Național de Integritate, denumit în continuare *Consiliul*, următoarele comisii:

- a) comisia de organizare a concursului;
- b) comisia de elaborare a subiectelor și de corectare a lucrărilor;
- c) comisia de soluționare a contestațiilor.

(2) Numărul membrilor comisiilor prevăzute la alin. (1) este de 3 membri, pentru comisia de organizare a concursului, și de câte 5 membri, pentru comisia de elaborare a subiectelor și de corectare a lucrărilor și pentru comisia de soluționare a contestațiilor, la care se adaugă un membru de rezervă pentru comisia de organizare a concursului și câte 2 membri de rezervă pentru fiecare dintre celelalte două comisii.

(3) Fiecare comisie alege, prin tragere la sorți, dintre membrii săi, un secretar, ce asigură funcționarea comisiei pe parcursul desfășurării concursului/examenului, cu sprijinul tehnic al Secretariatului Consiliului Național de Integritate, și păstrarea confidențialității lucrărilor membrilor comisiei.

(4) Componența comisiilor prevăzute la alin. (1) se stabilește prin tragere la sorți din rândul titularilor, iar în cazurile când nu există titulari numiți dintre cei desemnați de entitățile prevăzute la art. 35 din Legea nr. 144/2007, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și din rândul supleanților desemnați de respectivele entități, numiți în Consiliu. Dacă dintre toți aceștia nu există un număr suficient de membri se va trage la sorți din rândul celorlalți membri supleanți pentru completarea comisiilor. Componența comisiilor prevăzute la alin. (1) se aprobă prin hotărâre a Consiliului și se publică pe pagina de internet a Agenției, potrivit art. 22 alin. (3) din Legea nr. 144/2007, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

2. La articolul 4, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Un membru al Consiliului poate face parte dintr-o singură comisie.

(3) În situația existenței unei incompatibilități sau a unui potențial conflict de interese, membrul Consiliului este obligat să îl informeze, în scris, de îndată, pe președintele Consiliului.”

3. La articolul 4, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (3¹), cu următorul cuprins:

„(3¹) În momentul constatării unei incompatibilități sau a unui potențial conflict de interese, calitatea de membru în comisii încetează de drept, iar respectivul membru al Consiliului nu participă la deciziile luate în plenul Consiliului cu privire la orice aspect legat de concurs. Consiliul hotărăște, în cel mai scurt timp, înlocuirea sa cu unul dintre membrii de rezervă ai respectivei comisii, în funcție de ordinea în care au fost trași la sorți conform art. 3 alin (4).”

4. Articolul 5 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — Comisia de organizare a concursului are, în principal, următoarele atribuții:

a) elaborează anunțul privind organizarea și desfășurarea concursului/examenului de ocupare a funcțiilor de președinte și/sau de vicepreședinte ai Agenției, denumit în continuare *concursul/examenul*;

b) elaborează bibliografia și tematica pentru concurs/examen, pe care le supune aprobării Consiliului;

c) verifică îndeplinirea condițiilor necesare pentru participarea la concurs/examen și, după caz, propune Consiliului respingerea cererilor candidaților care nu îndeplinesc condițiile prevăzute de lege pentru participarea la concurs/examen;

d) publică, prin afișare la locul prevăzut în anunțul de concurs/examen pentru depunerea dosarelor de candidatură, precum și prin publicare pe pagina de internet a Agenției, rezultatele obținute de candidați la selecția dosarelor, la proba scrisă și la interviu, subiectele și baremele, precum și rezultatele soluționării contestațiilor;

e) duce la îndeplinire obligația prevăzută de art. 22 alin. (10) din Legea nr. 144/2007, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

f) păstrează la dosarul de concurs/examen declarațiile membrilor Consiliului că nu se află într-o situație de incompatibilitate sau de conflict de interese;

g) asigură supravegherea candidaților în timpul probei scrise;

h) prezintă candidaților variantele de bilete cu subiecte, închise în plicuri sigilate purtând ștampila Consiliului;

i) preia la sfârșitul probei scrise atât lucrările, cât și ciornele candidaților, acestea fiind arhivate;

j) întocmește un borderou centralizator pentru lucrările scrise, care se semnează de către candidați la predarea lucrării;

k) propune Consiliului să constate finalizarea procedurii de organizare și de desfășurare a concursului/examenului și, după caz, să valideze rezultatele acestuia;

l) informează de îndată Consiliul cu privire la orice situație deosebită a cărei rezolvare nu este prevăzută în prezentul regulament, precum și cu privire la orice situație care impune anularea unor subiecte, cum ar fi pierderea, deteriorarea ori desecretizarea unui subiect;

m) îndeplinește orice sarcini specifice necesare pentru buna desfășurare a concursului/examenului, cu sprijinul logistic al Secretariatului Consiliului.”

5. După articolul 5 se introduce un nou articol, articolul 5¹, cu următorul cuprins:

„Art. 5¹. — Comisia de elaborare a subiectelor și de corectare a lucrărilor are, în principal, următoarele atribuții:

a) elaborează variantele de subiecte pentru proba scrisă a concursului/examenului, pe baza bibliografiei și a tematicii de concurs/examen, precum și criteriile de evaluare și baremele detaliate de corectare;

b) corectează și notează lucrările candidaților;

c) elaborează planul de interviu și îl supune spre aprobare plenului Consiliului.”

6. La articolul 8 alineatul (1), literele e), f), g) și i) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„e) să aprobe lista candidaților care îndeplinesc condițiile prevăzute de lege pentru participarea la concurs/examen și să dispună asupra propunerilor comisiei de organizare a concursului de respingere a cererilor candidaților care nu îndeplinesc condițiile prevăzute de lege pentru participarea la concurs/examen;

f) să aprobe formatul subiectelor pentru proba scrisă;

g) să aprobe planul de interviu propus de comisia de elaborare a subiectelor și de corectare a lucrărilor;

i) la propunerea comisiei de organizare a concursului să constate finalizarea procedurii de organizare și desfășurare a concursului/examenului și, după caz, să valideze rezultatele concursului/examenului;”.

7. Articolul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — În îndeplinirea atribuțiilor prevăzute la art. 5-8, Consiliul și comisiile prevăzute la art. 3 alin. (1) întocmesc procese-verbale, semnate de membri olograf sau prin semnătură electronică calificată. Procesele-verbale se păstrează la dosarul concursului/examenului.”

8. La articolul 12, alineatul (10) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(10) Rezultatele verificărilor făcute conform art. 22 alin. (10) din Legea nr. 144/2007, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se atașează la dosarele candidaților.”

9. La articolul 15, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Proba scrisă constă în rezolvarea, în prezența comisiei de organizare a concursului, a subiectelor elaborate de comisia de elaborare și de corectare a lucrărilor.”

10. La articolul 16, alineatele (1), (3), (4), (5), (7) și (8) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 16. — (1) Comisia de elaborare a subiectelor și de corectare a lucrărilor elaborează 3 variante de subiecte pentru proba scrisă a concursului/examenului, pe baza bibliografiei și a tematicii de concurs/examen, precum și criteriile de evaluare și baremele detaliate de corectare, în ziua în care are loc proba scrisă. Subiectele de concurs/examen trebuie să reflecte atât cunoștințele de specialitate ale candidaților, cât și calitățile de conducere și de organizare și se păstrează, sigilate, de către comisia de elaborare a subiectelor și de corectare a lucrărilor până la începerea probei scrise.

(3) Comisia de organizare a concursului prezintă candidaților cele 3 variante de subiecte, închise în plicuri sigilate purtând ștampila Consiliului, iar unul dintre candidați extrage unul dintre plicuri. Subiectele conținute de plicul extras sunt subiectele care se rezolvă de toți candidații pentru fiecare dintre funcțiile de președinte și/sau de vicepreședinte ai Agenției în cadrul probei scrise a concursului/examenului.

(4) Durata probei scrise este de 3 ore, se anunță candidaților la începutul probei și se socotește din momentul în care s-a încheiat distribuirea subiectelor de concurs/examen pentru toți candidații.

(5) Fiecare subiect se notează de către fiecare membru al comisiei de elaborare a subiectelor și de corectare a lucrărilor cu puncte de la 1 la 100.

(7) Lucrările se corectează sigilate de către comisia de elaborare a subiectelor și de corectare a lucrărilor, pe baza criteriilor de evaluare, a tematicii de concurs/examen și a subiectelor.

(8) Pentru a fi declarați admiși la proba scrisă candidații trebuie să obțină un punctaj minim de 70 de puncte la fiecare subiect. Punctajul acordat pentru fiecare subiect se stabilește pe baza mediei aritmetice a punctajelor acordate de fiecare membru al comisiei de elaborare a subiectelor și de corectare a lucrărilor pentru subiectul respectiv.”

11. La articolul 17, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Accesul candidaților în sala de concurs/examen este permis numai până la ora prevăzută pentru desfășurarea probei scrise. Pe toată durata desfășurării probei scrise, în sală au acces numai membrii comisiei de organizare a concursului. Din momentul deschiderii plicului cu subiecte, niciun candidat nu mai poate părăsi sala fără a preda lucrarea scrisă și a semna de predarea acesteia. În mod excepțional, în cazuri temeinic justificate, candidatul poate părăsi sala numai cu acordul comisiei de organizare a concursului și însoțit de una dintre persoanele care supraveghează, până la revenirea în sala de concurs/examen.

(3) Accesul candidaților în sala de concurs/examen se face în urma verificării identității acestora de către comisia de organizare a concursului pe baza actului de identitate.”

12. La articolul 17 alineatul (5), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) părăsirea sălii de concurs/examen înainte de terminarea probei scrise, în alte condiții decât cele de la alin. (2);”.

13. La articolul 17 alineatul (5), după litera c) se introduce o nouă literă, litera d), cu următorul cuprins:

„d) depășirea timpului pentru formularea răspunsurilor la proba scrisă, stabilit de prezentul regulament.”

14. La articolul 17, alineatele (6) și (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(6) În cazurile prevăzute la alin. (5) comisia consemnează într-un proces-verbal faptele constatate și măsurile luate, iar lucrarea scrisă se anulează cu mențiunea cazului care a determinat anularea. Procesul-verbal se transmite comisiei de elaborare a subiectelor și de corectare a lucrărilor și candidatului respectiv, cu informarea Consiliului, și se păstrează la dosarul concursului/examenului.

(7) Pe parcursul desfășurării probei scrise membrii comisiei de organizare a concursului nu pot da candidaților indicații referitoare la rezolvarea subiectelor și nu pot aduce modificări ale subiectelor sau baremelor. Comisia de elaborare a subiectelor și de corectare a lucrărilor poate face candidaților precizări privind eventualele erori materiale constatate în redactarea subiectelor și, dacă din acest motiv este afectat timpul alocat rezolvării subiectelor, poate decide prelungirea timpului de concurs/examen în mod corespunzător.”

15. La articolul 18, alineatele (1), (3), (4), (5), (6) și (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 18. — (1) Lucrările în cadrul probei scrise se redactează pe câte un set de coli de hârtie purtând în colțul din dreapta sus ștampila Consiliului, puse la dispoziție candidaților de comisia de organizare a concursului înainte de ora începerii probei scrise.

.....
(3) Comisia de organizare a concursului pune la dispoziție candidaților și coli de hârtie purtând în colțul din dreapta sus ștampila Consiliului, care pot fi utilizate ca ciorne.

(4) Lucrările se redactează cu instrumente de scris de culoare albastră, puse la dispoziție de către comisia de organizare a concursului.

(5) Modificările realizate de candidați în cadrul lucrărilor la proba scrisă se efectuează prin tăierea cu o singură linie orizontală a textului respectiv. În cazul în care unii candidați doresc să își transcrie lucrarea, fără să depășească timpul stabilit, aceștia primesc alte coli de hârtie tipizate. Colile folosite inițial se anulează pe loc de către comisie, menționându-se pe ele «Anulat», se semnează de membrii comisiei de organizare a concursului și se păstrează în condițiile stabilite pentru documentele de concurs/examen.

(6) Lucrările care nu sunt redactate în condițiile prevăzute la alin. (1)-(5), care au semne distinctive ce ar permite identificarea lucrării ori în care înscrierea numelui candidatului s-a făcut în afara rubricii care se sigilează se anulează. Anularea lucrării se motivează și se menționează în borderoul centralizator privind lucrările din cadrul probei scrise a concursului/examenului.

(7) La expirarea timpului acordat, candidații predau comisiei de organizare a concursului atât lucrările, cât și ciornele. Ciornele se arhivează separat și nu pot fi avute în vedere la corectarea lucrării. Candidatul semnează de predare în borderoul centralizator privind lucrările din cadrul probei scrise a concursului/examenului.”

16. La articolul 18, după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alineatul (8), cu următorul cuprins:

„(8) În situația în care la proba scrisă participă minimum 2 candidați, pe toată perioada probei scrise se va asigura prezența în sală a minimum 2 candidați.”

17. Articolul 19 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 19. — (1) Comisia de elaborare a subiectelor și de corectare a lucrărilor corectează lucrările în termen de cel mult 3 zile de la data finalizării probei scrise.

(2) Rezultatele probei scrise se comunică în condițiile prevăzute la art. 5 lit. d).”

18. La articolul 20, alineatele (2), (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Contestațiile se soluționează de comisia de soluționare a contestațiilor în termen de două zile de la expirarea termenului de depunere. Rezultatul soluționării contestațiilor se comunică în condițiile prevăzute la art. 5 lit. d), cu mențiunea «admisă» sau «respinsă», pe baza punctajelor acordate de comisia de soluționare a contestațiilor.

(3) Contestația se admite în situația în care punctajul acordat de comisia de soluționare a contestațiilor ca urmare a reevaluării lucrării este mai mare decât cel acordat de comisia de elaborare a subiectelor și de corectare a lucrărilor.

(4) Contestația se respinge în cazul în care punctajul acordat de comisia de soluționare a contestațiilor ca urmare a reevaluării lucrării este mai mic sau egal cu punctajul acordat inițial de comisia de elaborare a subiectelor și de corectare a lucrărilor.”

19. La articolul 21, alineatele (2) și (9) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Interviu se desfășoară pe baza planului de interviu elaborat de comisia prevăzută la art. 3 alin. (1) lit. b) și aprobat de Consiliu. Planul de interviu cuprinde modalitatea de organizare a interviului, durata interviului, criteriile de evaluare și modul de alocare a punctajelor pentru fiecare criteriu.

.....
(9) Rezultatele la interviu se comunică în condițiile art. 5 lit. d), în termen de două zile de la finalizarea interviului pentru toți candidații.”

20. La articolul 22, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 22. — (1) În termen de 24 de ore de la afișarea rezultatelor interviului, conform art. 21 alin. (9), comisia de organizare a concursului întocmește lista candidaților pentru fiecare funcție pentru care au candidat, în ordinea descrescătoare a punctajelor finale obținute. Punctajul final obținut de fiecare candidat reprezintă media aritmetică între punctajul obținut la proba scrisă și punctajul obținut la interviu.”

21. La articolul 23, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 23. — (1) În termen de 48 de ore de la data primirii listei prevăzute la art. 22, la propunerea comisiei de organizare a concursului, Consiliul constată finalizarea procedurii de organizare și desfășurare a concursului/examenului și validează rezultatele concursului/examenului.”

22. În tot cuprinsul regulamentului, termenii „concurs” și „examen” se înlocuiesc cu expresia „concurs sau examen”.

23. În tot cuprinsul regulamentului, expresiile „președinte și vicepreședinte” și „președinte sau vicepreședinte” se înlocuiesc cu expresia „președinte și/sau vicepreședinte”.

Art. II. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului Național de Integritate,
Sergiu Țara

București, 21 iulie 2025.

Nr. 2.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 208

din 26 mai 2025

Dosar nr. 290/1/2025

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— pentru președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Lavinia Curelea	— judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Denisa Livia Băldean	— judecător la Secția I civilă
Diana Florea Burgazli	— judecător la Secția I civilă
Daniel Marian Drăghici	— judecător la Secția I civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Diana Manole	— judecător la Secția a II-a civilă
Marcela Marta Iacob	— judecător la Secția a II-a civilă
Doina Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Mihaela Voinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Pohrib	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alexandru Răzvan George Popescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina-Gianina Prelipcean	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 290/1/2025, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Maria-Camelia Drăgușin, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în temeiul art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 78/3/2024.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților, nefiind formulate puncte de vedere la raport.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a dispus, prin Încheierea din 9 decembrie 2024, în Dosarul nr. 78/3/2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se dea o rezolvare de principiu asupra următoarei chestiuni de drept:

Dacă indemnizația de instalare a unui judecător, care este egală cu indemnizația de încadrare brută lunară corespunzătoare funcției în care este încadrat conform prevederilor art. 26 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, cu modificările și completările ulterioare, poate fi recalculată retroactiv pentru perioada 1.01.2021-4.05.2022 în baza unui coeficient de multiplicare de 19,00 și a unei valori de referință sectorială de 605,225 lei în urma constatării unei/unor situații de discriminare prin raportare la un coleg sau la colegi, cu același grad profesional/vechime, căruia/căroră i/li s-au recunoscut aceste drepturi sau despăgubiri pentru o astfel de discriminare pe cale judecătorească.

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

8. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006):

Capitolul V — Alte drepturi ale judecătorilor, ale procurorilor și ale celui alt personal

„Art. 26. — (1) Absolvenții, la încadrarea ca judecători, procurori sau personal asimilat acestora, imediat după terminarea studiilor superioare juridice sau, după caz, a Institutului Național al Magistraturii, în unități din altă localitate

decât cea de domiciliu, beneficiază de o indemnizație de instalare egală cu indemnizația de încadrare brută lunară corespunzătoare funcției în care sunt încadrați”.

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

9. Prin Cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, cu nr. 78/3/2024, reclamantele, în contradictoriu cu pârâții Ministerul Justiției, Înalta Curte de Casație și Justiție, Curtea de Apel Ploiești și Tribunalul Prahova, au solicitat:

— recalcularea indemnizației de încadrare și a celorlalte drepturi aferente raportat la o valoare de referință sectorială (VRS) în cuantum de 605,225 lei începând cu 1.01.2021 și până la data de 4.05.2022, raportat la perioada în care reclamantele au avut calitatea de judecători stagiați în cadrul Judecătoriei Câmpina;

— recalcularea indemnizațiilor de încadrare conform Legii nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice și Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, începând cu 1.01.2021 și până la data de 4.05.2022, luând în considerare coeficientul de multiplicare 19,000 (diferențe de drepturi salariale în raport cu indemnizațiile procurorilor Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism);

— recalcularea indemnizației de instalare în raport cu indemnizația de încadrare brută lunară determinată în raport cu valoarea determinată la pct. 1 și 2, precum și plata diferenței dintre această sumă și cea efectiv achitată cu titlu de indemnizație de instalare, precum și plata pentru fiecare lună, până la recunoașterea efectivă a drepturilor, a diferenței dintre venitul la care sunt îndreptățite și venitul efectiv plătit, sumă care va fi actualizată cu indicele de inflație, la care se va aplica dobânda legală penalizatoare, calculată de la data exigibilității fiecărei obligații lunare de plată până la data plății efective, pentru toate sumele datorate.

10. În susținere, reclamantele au arătat că prin Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.536 din 17 decembrie 2020 au fost numite în funcția de judecători stagiați în cadrul Judecătoriei Câmpina, ca urmare a absolvirii Institutului Național al Magistraturii. Până la data numirii acestora în funcția de judecători definitiv, pârâții au calculat salariile reclamantelor prin raportare la o valoare de referință sectorială de 605,225 lei, doar începând cu data de 1.01.2022, contrar dispozițiilor legale incidente.

11. Astfel, drepturile salariale recunoscute până în prezent reclamantelor iau în considerare, începând cu 1.01.2021, valoarea de referință sectorială inferioară celei de 605,225 lei, fără a lua în calcul și majorarea de 25% acordată personalului de probațiune începând cu luna august 2016.

12. Au considerat reclamantele că ar fi trebuit ca în anul 2021 să aibă un nivel maxim ca și personalul care își desfășoară activitatea în aceleași condiții și în ceea ce privește drepturile aferente calculării indemnizației prin raportare la o valoare de referință sectorială de 605,225 lei, fapt ce atrage calcularea drepturilor salariale ale acestora prin raportare la aceeași valoare, începând cu 1.01.2021 și, în continuare, pentru viitor.

13. Pârâta Curtea de Apel Ploiești a depus întâmpinare, prin care a invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune prin raportare la termenul legal de prescripție de 3 ani, iar pe fond a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

14. Pârâțul Ministerul Justiției a depus întâmpinare, prin care a susținut că nu mai justifică nicio calitate procesuală pasivă, a invocat excepția necompetenței materiale a tribunalului și excepția inadmisibilității acțiunii, iar pe fond a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată.

15. La dosar a depus întâmpinare și pârâțul Tribunalul Prahova, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată pentru motive similare celor arătate și de pârâta Curtea de Apel Ploiești.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

16. Completul de judecată al instanței de trimitere a apreciat, prin raportare la obiectul acțiunii deduse judecătii, că domeniul de aplicare se circumscrie dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, deoarece reclamantele, în calitate de judecători, deci persoane care fac parte din personalul plătit din fonduri publice, pretind recalcularea retroactivă a unor drepturi prin utilizarea unei anumite valori de referință sectorială și a anumitor coeficienți de multiplicare, aspecte care vizează modul de stabilire a unor drepturi salariale sau de natură salarială.

17. Totodată, instanța a apreciat că o sesizare întemeiată pe prevederile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 intervine în legătură cu orice problemă de drept dedusă judecătii în cauzele care se încadrează la art. 1 din același act normativ, indiferent de gradul de dificultate, instanța de trimitere putând fi de la orice nivel, inclusiv de fond. Concluzia derivă din caracterul imperativ al normelor în discuție care exclude orice eventuale aprecieri ale instanței de trimitere cu privire la dificultatea chestiunii de drept, dar și din faptul că pentru chestiuni dificile de drept există deja mecanismul hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept din Codul de procedură civilă din 2010, care nu se modifică prin această ordonanță de urgență eventual cu referire la instanța de trimitere, astfel că nu se impune analiza îndeplinirii condițiilor referitoare la acest aspect.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

18. *Reclamantele* nu au exprimat un punct de vedere.

19. *Pârâții Curtea de Apel Ploiești și Ministerul Justiției* au apreciat că în cauză nu sunt incidente prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2006, prin raportare la soluțiile deja pronunțate de instanța supremă prin deciziile nr. 80/2023 și nr. 4/2024.

VI. Punctul de vedere al completului care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

20. Completul de judecată al instanței de trimitere nu și-a exprimat poziția cu privire la chestiunile de drept din cauză.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

21. Din răspunsurile transmise de instanțele naționale, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, a rezultat că marea majoritate a instanțelor (*curțile de apel Timișoara, Târgu Mureș, Oradea, Brașov, Galați, Constanța, Pitești*) nu au identificat practică judiciară, nefiind investite cu soluționarea unor astfel de cauze, astfel că nu au fost în măsură să formuleze nici puncte de vedere teoretice.

22. *Curtea de Apel Bacău* a transmis, cu titlu de practică judiciară, Sentința civilă nr. 3.152 din 12 decembrie 2022 a Tribunalului Neamț — Secția I civilă, definitivă prin Decizia nr. 436 din 24 mai 2023 a Curții de Apel Bacău, prin care a fost admisă, în parte, acțiunea reclamantului vizând recalcularea indemnizației de încadrare cu luarea în considerare a coeficientului de multiplicare 19,00.

23. *Curtea de Apel Craiova* a transmis, cu titlu de practică judiciară, Sentința civilă nr. 800 din 14 mai 2024 a Tribunalului Mehedinți — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, definitivă prin Decizia nr. 2.236 din 24 octombrie 2024 a Curții de Apel Craiova, prin care a fost admisă, în parte, cererea

reclamantului vizând recalcularea indemnizației pentru perioada 4.05.2019-31.12.2020, cu luarea în considerare a unei valori sectoriale de referință de 605,225 lei.

24. *Curtea de Apel Cluj* a transmis, cu titlu de practică judiciară, Sentința civilă nr. 2.242 din 17 octombrie 2023 a Tribunalului Cluj, definitivă prin Decizia nr. 994/A/2024 din 5 iunie 2024 a Curții de Apel Cluj, prin care a fost admisă, în parte, cererea reclamantului vizând recalcularea indemnizației de încadrare și a celorlalte drepturi salariale aferente raportat la o valoare de referință sectorială de 605,225 lei, pentru perioada 1.01.2021-31.12.2021.

25. *Curtea de Apel Ploiești* a transmis punctul de vedere teoretic exprimat de judecătorii de la *Tribunalul Buzău*, în sensul că indemnizația de instalare a unui judecător, care este egală cu indemnizația de încadrare brută lunară corespunzătoare funcției în care este încadrat, conform prevederilor art. 26 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, poate fi recalculeată retroactiv pentru perioada 1.01.2021-4.05.2022 în baza unui coeficient de multiplicare de 19,00 și a unei valori de referință sectorială de 605,225 lei în urma constatării unei/unor situații de discriminare prin raportare la un coleg sau la colegi, cu același grad profesional/vechime, căruia/căroră i/li s-au recunoscut aceste drepturi sau despăgubiri pentru o astfel de discriminare pe cale judecătorească.

26. A fost exprimată la nivel teoretic și opinia contrară de către judecătorii de la *Tribunalul București* și *Tribunalul Teleorman*, în sensul că indemnizația de instalare a unui judecător nu poate fi recalculeată retroactiv pentru perioada 1.01.2021-4.05.2022, față de cele stabilite prin deciziile nr. 80/2023 și nr. 4/2024, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, indemnizația de instalare nu are aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale.

27. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul de recursuri în interesul legii, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema care formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în mecanismele de unificare a practicii

28. Verificând jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, nu au fost identificate hotărâri relevante care să vizeze problema de drept supusă dezlegării. Au fost însă identificate următoarele decizii ale căror considerente ar putea prezenta relevanță din perspectiva problemei de drept supuse discuției, respectiv: Decizia nr. 4/2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 24 aprilie 2024, Decizia nr. 82/2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 67 din 28 ianuarie 2025, Decizia nr. 13/2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 10 mai 2023, Decizia nr. 80/2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024, Decizia nr. 55/2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1102 din 19 noiembrie 2021, Decizia nr. 40/2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea

unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1017 din 11 octombrie 2024.

IX. Jurisprudența Curții Constituționale

29. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 876 din 16 decembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 17 februarie 2022, a fost respinsă, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, iar prin Decizia Curții Constituționale nr. 581 din 14 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 993 din 27 octombrie 2020, a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

30. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, nefiind îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

31. Temeiul sesizării îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, act normativ care cuprinde norme speciale de reglementare a procedurii hotărârii prealabile, în scopul asigurării unei practici judiciare unitare în materia litigiilor de muncă ale personalului plătit din fonduri publice, precum și în materia asigurărilor sociale, parțial derogatorii de la procedura de drept comun reglementată prin dispozițiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă.

32. Potrivit art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, „*Prezenta ordonanță de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal*”, iar potrivit alin. (3) al aceluiași articol, „*Prezenta ordonanță de urgență se aplică indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze*”.

33. Conform art. 2 alin. (1) din același act normativ, „*Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată*”.

34. Din analiza dispozițiilor legale mai sus evocate rezultă că, în procesele de tipul celor enumerate la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, declanșarea procedurii hotărârii prealabile este posibilă numai în cazul în care sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții de admisibilitate:

a) existența unei cauze aflate în curs de judecată, circumscrisă domeniului de aplicare al art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024;

b) completul de judecată să fie investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac;

c) existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei;

d) chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nici al unei statuări anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

35. Verificându-se întrunirea acestor cerințe legale în raport cu elementele sesizării, rezultă că ele se regăsesc doar parțial.

36. Astfel, cauza se află în curs de soluționare pe rolul Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, care judecă în primă instanță, conform art. 95 pct. 1 din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 269 alin. (1) din Codul muncii, iar obiectul dosarului este circumscris domeniului de aplicare al art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, deoarece reclamantele, în calitate de judecători, deci persoane care fac parte din personalul plătit din fonduri publice, pretind recalcularea retroactivă a unor drepturi prin utilizarea unei anumite valori de referință sectorială și a anumitor coeficienți de multiplicare, aspecte care vizează modul de stabilire a unor drepturi salariale sau de natură salarială.

37. Este îndeplinită și condiția negativă ca respectiva chestiune de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

38. În schimb, nu este îndeplinită condiția existenței unei chestiuni de drept veritabile, care să necesite a fi dezlegată pe calea mecanismului reglementat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, completată cu dispozițiile art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă.

39. Astfel cum s-a statuat în mod constant în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să aibă ca obiect o chestiune de drept ce necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte un grad de dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecătii (deciziile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 53 din 21 octombrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1191 din 29 noiembrie 2024; nr. 61 din 28 octombrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1274 din 18 decembrie 2024; nr. 62 din 28 octombrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1277 din 18 decembrie 2024; nr. 76 din 18 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 13 ianuarie 2025; nr. 80 din 18 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 14 ianuarie 2025; nr. 81 din 18 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1250 din 12 decembrie 2024, etc.).

40. Cu alte cuvinte, chestiunea de drept trebuie să fie una reală și veritabilă, iar o atare calificare există numai atunci când norma de drept supusă discuției este îndoielnică, imperfectă (lacunară) sau neclară, fiind susceptibilă să constituie izvorul unor interpretări divergente și, în consecință, al practicii neunitare.

41. În consecință, nu orice chestiune dedusă judecătii instanței de trimitere poate face obiect al unei sesizări formulate în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, iar completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac are obligația, prevăzută în mod expres la art. 2 alin. (1) din ordonanța de urgență, de a verifica și constata dacă sunt întrunite toate condițiile de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, preocupându-se, în acest context, de stabilirea existenței unei chestiuni de drept veritabile.

42. În acest context trebuie integrată și statuarea anterioară a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în mecanismele de unificare a practicii judiciare, asupra unor chestiuni de drept asemănătoare,

dezlegări ce permit identificarea unui răspuns adecvat și problemei de drept ce face obiectul unei alte sesizări.

43. Chiar dacă nu a fost dezlegată o chestiune de drept identică celei ce face obiectul sesizării de față — caz în care nu ar fi fost întrunită cerința de admisibilitate distinctă, ce se referă tocmai la acest aspect —, existența unor dezlegări anterioare are relevanță pentru condiția de admisibilitate a existenței unei chestiuni de drept (a cărei trăsătură definitorie este caracterul său veritabil, potrivit celor deja expuse).

44. Sub acest aspect judecătorii-raportori rețin că prin Decizia nr. 80/2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a fost admisă sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, statuându-se, în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, că principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale.

45. De asemenea, prin Decizia nr. 4/2024, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a admis recursul în interesul legii, stabilind, în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, că: *„Drepturile acordate judecătorilor și procurorilor, prin hotărâri judecătorești definitive, reprezentând diferențe rezultate din utilizarea coeficienților de multiplicare prevăzuți la nr. crt. 6-13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare, pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, au natura juridică a unor despăgubiri.*

Cuantumul acestor despăgubiri este supus plafonului prevăzut de art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, dacă depășirea acestuia este determinată de utilizarea coeficienților de multiplicare menționați.

Indemnizațiile de încadrare la care se face raportarea sunt cele cuprinse în anexa nr. V cap. I din Legea-cadru nr. 153/2017 și care corespund funcției, gradului profesional, vechimii în funcție și gradației fiecărui judecător sau procuror în parte.”

46. În considerentele deciziei pronunțate, Înalta Curte de Casație și Justiție a realizat diferențierea de ordin calitativ dintre componentele salariale, respectiv valoarea de referință sectorială și coeficienții de multiplicare, reținând în mod explicit faptul că singura componentă salarială fixă, cu aplicabilitate generală, este valoarea de referință sectorială, în timp ce coeficienții de multiplicare reprezintă o componentă variabilă, aplicabilă în vederea diferențierii salariale în funcție de criterii ierarhice.

47. Prin Decizia nr. 40/2024, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea formulată, stabilind că: *„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) și (4) raportat la art. 6 lit. a), b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, la stabilirea nivelului maxim de salarizare aflat în plată pentru funcții similare nu se poate ține seama de drepturile salariale recunoscute altor salariați prin hotărâri judecătorești definitive prin care au fost interpretate și aplicate*

norme legale cu aplicabilitate generală, dacă respectiva interpretare a fost ulterior invalidată printr-o decizie obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în dezlegarea unei chestiuni de drept.”

48. De asemenea, sunt relevante considerentele Deciziei nr. 55/2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept: „80. (...) în sistemul reglementat de Legea-cadru nr. 284/2010, în cadrul aceleiași familii ocupaționale diferențierea veniturilor se realizează prin utilizarea coeficienților de multiplicare, însă nu prin modificarea valorii de referință sectorială, care trebuie să fie unică pentru întregul sector. 81. Prin urmare, în măsura în care în cadrul aceleiași familii ocupaționale este stabilit un anumit nivel al valorii de referință sectorială, acesta este aplicabil întregii familii ocupaționale, iar diferențierea veniturilor rezultă în mod exclusiv din utilizarea unor coeficienți de multiplicare caracteristici, care variază în raport cu funcția ocupată și cu celelalte criterii indicate de legiuitor. 82. Mai mult decât atât, analiza jurisprudenței naționale relevă, așa cum s-a arătat mai sus, că deja au fost pronunțate hotărâri judecătorești definitive, care au recunoscut dreptul magistraților la o indemnizație calculată pe baza valorii de referință sectorială de 605,225 lei, incidentă în cadrul familiei ocupaționale «Justiție» și care îi vizează pe toți ordonatorii principali de credite din acest sistem.”

49. Prin sesizarea supusă analizei, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă indemnizația de instalare a unui judecător, care este egală cu indemnizația de încadrare brută lunară corespunzătoare funcției în care este încadrat conform prevederilor art. 26 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, poate fi recalculată retroactiv pentru perioada 1.01.2021-4.05.2022 în baza unui coeficient de multiplicare de 19,00 și a unei valori de referință sectorială de 605,225 lei în urma constatării unei/unor situații de discriminare prin raportare la un coleg sau la colegi, cu același grad profesional/vechime, căruia/căroră i/li s-au recunoscut aceste drepturi sau despăgubiri pentru o astfel de discriminare pe cale judecătorească.

50. Toate soluțiile oferite prin intermediul deciziilor menționate anterior și pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept se află la dispoziția instanțelor în vederea stabilirii, în concret, dacă o anumită componentă salarială se impune a fi inclusă în indemnizația de instalare, contribuind la eliminarea oricărei dificultăți în procesul de interpretare și aplicare a legii.

51. Lipsa de dificultate este subliniată și de împrejurarea că, în cuprinsul încheierii de sesizare, instanța de trimitere și-a exprimat în mod indirect opinia cu privire la dezlegarea acestei chestiuni de drept, făcând referire expresă la deciziile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 80/2023 și nr. 40/2024 și Decizia nr. 4/2024 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii.

52. De altfel, instanța de trimitere nu a justificat condiția dificultății chestiunii de drept, omițând să expună posibilele interpretări diferite ce ar putea fi asociate textelor de lege a căror interpretare s-a solicitat.

53. Mai mult decât atât, instanța de trimitere a apreciat că nici nu se impune evaluarea cerinței dificultății chestiunii de drept, din moment ce sesizarea instanței supreme ar fi obligatorie. Or, art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 stabilește în sarcina titularului sesizării inclusiv obligația de „verificare”, în sensul de efectuare a unei analize prealabile a condițiilor de admisibilitate a sesizării, printre care figurează și cea a existenței unei chestiuni de drept veritabile, care prezintă un grad ridicat de dificultate.

54. Prin urmare, revine instanței investite cu soluționarea cauzei atribuția jurisdicțională de a verifica și de a respecta această jurisprudență obligatorie și de a extrage acele elemente care prezintă relevanță în soluționarea litigiului dedus judecătii.

55. Înalta Curte de Casație și Justiție nu se poate substitui atributului fundamental al instanțelor, de interpretare și aplicare a legii în cauzele deduse judecătii, ci se limitează la a facilita judecătorului eliminarea ambiguităților, dificultăților întâmpinate în interpretarea unor texte de lege (Decizia nr. 45 din 7 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 27 iulie 2021).

56. În consecință, reținând că mecanismul de unificare a practicii judiciare constând în pronunțarea unei hotărâri prealabile nu poate fi valorificat decât în condițiile restrictive și cumulative de admisibilitate reglementate de art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 și că, în cazul prezentei sesizări, una dintre aceste condiții, respectiv cea referitoare la existența unei chestiuni de drept, nu este îndeplinită, sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale urmează a fi respinsă, ca inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 78/3/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă indemnizația de instalare a unui judecător, care este egală cu indemnizația de încadrare brută lunară corespunzătoare funcției în care este încadrat conform prevederilor art. 26 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, cu modificările și completările ulterioare, poate fi recalculată retroactiv pentru perioada 1.01.2021-4.05.2022 în baza unui coeficient de multiplicare de 19,00 și a unei valori de referință sectorială de 605,225 lei în urma constatării unei/unor situații de discriminare prin raportare la un coleg sau la colegi, cu același grad profesional/vechime, căruia/căroră i/li s-au recunoscut aceste drepturi sau despăgubiri pentru o astfel de discriminare pe cale judecătorească.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 26 mai 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Maria-Camelia Drăgușin

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 231

din 16 iunie 2025

Dosar nr. 2.796/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Ileana Ruxandra Tirică	— judecător la Secția I civilă
Irina Alexandra Boldea	— judecător la Secția I civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Diana Manole	— judecător la Secția a II-a civilă
Doina Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Vasile Bîcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ștefania Dragoie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mădălina Elena Vladu Crevon	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Bogdan Cristea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 2.796/1/2025 este legal constituit, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și art. 35 alin. (3) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare

sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal privind lămurirea următoarei chestiuni de drept:

„Personalul care își desfășoară activitatea în punctele de control pentru trecerea frontierei, care nu a avut niciodată domiciliul sau reședința în aceeași localitate în care își desfășoară sau și-a desfășurat activitatea, beneficiază de drepturile prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. h), coroborat cu dispozițiile art. 9 alin. (3) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022, și în situația în care pe parcursul carierei au intervenit mutări la cerere în alte puncte de control decât cel în care a fost numit în prima funcție?”.

5. Magistratul-asistent învederează că la dosar au fost depuse raportul întocmit și punctul de vedere din partea intimatului-pârât.

6. Președintele completului, doamna judecător Mariana Constantinescu, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 17 octombrie 2024, în Dosarul nr. 2.042/108/2023, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile privind lămurirea problemei de drept anterior menționate.

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la 2 decembrie 2024 cu nr. 2.796/1/2024.

II. Normele legale incidente

9. Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022 privind drepturile de transport, pe teritoriul național, ale personalului din instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022*

„Art. 9. — (1) Personalul are dreptul la utilizarea gratuită a mijloacelor de transport din înzestrarea instituțiilor de apărare, ordine publică și securitate națională, cu încadrarea în drepturile de rulaj sau, după caz, de combustibil stabilite prin normative proprii, la decontarea cheltuielilor de transport sau la acordarea contravalorii transportului sub forma unei sume forfetare, în următoarele situații: (...)

h) la deplasarea zilnică de la domiciliu sau reședință la locul de muncă și de la locul de muncă la domiciliu sau reședință, în limita a 70 km, pentru personalul militar și polițiștii mutați în interes de serviciu într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință; (...)

(3) De drepturile prevăzute la alin. (1) lit. h)-j) beneficiază, în aceleași condiții, și personalul numit în prima funcție/transferat/

chemat/rechemat în activitate într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință.

(4) De drepturile prevăzute la alin. (1) lit. h)-j) beneficiază, în aceleași condiții, și personalul detașat și/sau împuternicit să îndeplinească funcții într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință, personalul încadrat în structurile teritoriale ale unor unități care au sediul în altă localitate, precum și personalul pus la dispoziție.”

III. Expunerea procesului

10. Prin acțiunea introductivă, reclamantii, având calitatea de agenți de poliție de frontieră ce își desfășoară activitatea în cadrul ITPF O, SPF V, respectiv SPF C, au solicitat, în contradictoriu cu pârâtul Inspectoratul Poliției de Frontieră O, obligarea acestuia la decontarea cheltuielilor de transport efectuate în scopul deplasării de la domiciliu/reședință la locul de muncă și retur, de la 1 ianuarie 2023, pe durata activității profesionale, până la intervenirea de noi acte normative în domeniu.

11. În motivare au arătat că, în temeiul noilor dispoziții legislative în domeniul decontării cheltuielilor de transport, Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022 și Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 181/2022, au întocmit rapoarte în scopul aprobării decontării acestor cheltuieli, dar au primit răspunsuri scrise că cererile lor nu au fost avizate favorabil, pe motiv ca au fost mutați la cerere în aceste sectoare, iar nu în interes de serviciu.

12. Tribunalul Arad, prin Sentința civilă nr. 1.116 din 28 noiembrie 2023, a respins acțiunea, reținând, în esență, că dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. h) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2002 au fost corect interpretate de pârât la exprimarea refuzului de acordare a cheltuielilor de transport, întrucât norma legală utilizează expresia lipsită de echivoc „de personal mutat în interesul serviciului în altă localitate”, care nu include mutarea la cerere prin reorganizarea ITPF O în aceeași localitate și același sector al Poliției de Frontieră și nici mutarea la cerere în alte puncte de frontieră.

13. Totodată, în raport cu prevederile art. 3 alin. (2) din capitolul II al Normelor metodologice de aplicare la nivelul Ministerului Afacerilor Interne a Hotărârii Guvernului nr. 1.198/2022 privind drepturile de transport, pe teritoriul național, ale personalului din instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională, aprobate prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 181/2022, care dispun că: „În vederea acordării contravalorii transportului sub forma sumei forfetare lunare/săptămânale/bilunare, în situațiile prevăzute la alin. (1), când intervin modificări succesive ale raportului de serviciu/muncă în localitatea în care se află locul de muncă este relevantă prima modalitate de stabilire/modificare a raportului de serviciu/muncă în acea localitate”, instanța de fond a reținut că, pentru acordarea contravalorii transportului sub forma unei sume forfetare, trebuie îndeplinite cumulativ următoarele condiții: locul de muncă să fie situat în altă localitate decât cea de domiciliu și să fi existat o mutare în această altă localitate decât cea de domiciliu, realizată în interesul serviciului.

14. Reclamantii nu îndeplinesc cea de-a doua condiție, în sensul că nu au fost mutați în interesul serviciului în altă localitate decât cea de domiciliu, deoarece, pentru primii trei reclamantii, mutarea în interesul serviciului s-a realizat în aceeași localitate și în același punct de lucru în care funcționau deja, ca urmare a reorganizării, iar pentru ultimele două reclamate nu a existat o astfel de mutare în interesul serviciului, acestea fiind mutate la cererea proprie.

15. Instanța de fond a mai reținut că art. 9 alin. (3) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2002 nu reglementează alte condiții de acordare a cheltuielilor de transport, pentru personalul numit în prima funcție/transferat/chemat/rechemat în activitate sau pentru cel detașat și/sau împuternicit

să îndeplinească funcții într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință, beneficiul drepturilor prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. h) din același act normativ acordându-se „în aceleași condiții”, respectiv cu stabilirea locului de muncă în altă localitate, în interesul serviciului, și nu la cerere.

16. Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs reclamantii, solicitând casarea sentinței recurate și, în rejudecare, admiterea acțiunii. În esență, recurenții susțin că instanța de fond a interpretat greșit dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. h) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2002, neluând în considerare ipotezele reglementate prin dispozițiile alin. (3) și (4) ale aceluiași articol și neținând cont de un aspect esențial al cauzei, anume acela că nu și-au desfășurat niciodată activitatea în localitatea de domiciliu, fiind numiți în funcție, încă de la început, în alte localități, astfel că au efectuat permanent navetă în interes de serviciu.

17. În cursul soluționării recursului, instanța a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, raportat la dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, suspendând judecarea cauzei.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării, care susțin admisibilitatea sesizării

18. Instanța de trimitere a apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, întrucât de lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. h), coroborate cu dispozițiile art. 9 alin. (3) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2002, depinde soluționarea pe fond a cauzei, părțile având opinii divergente cu privire la aplicabilitatea dispozițiilor menționate.

19. Astfel, dacă interpretarea corectă este aceea că ele se aplică, independent de mutările la cerere intervenite pe parcursul carierei, și personalului care își desfășoară activitatea în punctele de control pentru trecerea frontierei care nu a avut niciodată domiciliul sau reședința în aceeași localitate în care își desfășoară sau și-a desfășurat activitatea, acțiunea reclamantilor ar urma să fie considerată întemeiată, în timp ce, dacă s-ar aprecia că o mutare la cerere intervenită pe parcursul carierei are ca efect pierderea dreptului de transport, chiar dacă această mutare s-a făcut cu scopul micșorării distanței dintre domiciliu și punctele de control pentru trecerea frontierei unde se desfășoară activitatea, acțiunea ar urma să fie considerată neîntemeiată.

20. Pe de altă parte, instanța de trimitere consideră că problema de drept enunțată este nouă, fiind determinată de intrarea în vigoare a Hotărârii Guvernului nr. 1.198/2022, din consultarea jurisprudenței rezultând că asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre. Problema de drept nu face nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

21. Cât privește dificultatea problemei de drept, instanța de trimitere consideră că aceasta rezultă din împrejurarea că, în Normele metodologice de aplicare la nivelul Ministerului Afacerilor Interne a Hotărârii Guvernului nr. 1.198/2002 privind drepturile de transport, pe teritoriul național, ale personalului din instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională, aprobate prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 181/2022 (în forma în vigoare la data publicării), se prevede, la art. 3 alin. (2), că atunci când intervin modificări succesive ale raportului de serviciu/muncă în localitatea în care se află locul de muncă, este relevantă prima modalitate de stabilire/modificare a raportului de serviciu/muncă în acea localitate. Aceste dispoziții, pe lângă împrejurarea că reglementează aspecte noi, pe care Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2002 nu le conține, fac trimitere atât la stabilirea raportului de muncă, sugerând că se are în vedere prima numire, cât și la modificarea raportului de muncă, sugerând că se are în vedere prima modificare

a raportului de serviciu, existând astfel o neclaritate în privința criteriului în raport cu care se stabilesc drepturile de transport.

V. Punctul de vedere al completului de judecată

22. Instanța de trimitere a reținut că, în ceea ce privește dreptul reglementat de art. 9 alin. (1) lit. h) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022, textul legal nu oferă suficiente criterii în funcție de care să se poată stabili categoriile de polițiști de frontieră care pot beneficia de acesta, norma legală făcând referire doar la personalul militar și la polițiștii mutați în interes de serviciu într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință.

23. În această situație s-ar regăsi polițiștii care și-au desfășurat activitatea în aceeași localitate cu cea de domiciliu sau reședință și care, ulterior, sunt mutați în interesul serviciului, așa cum precizează în mod expres textul legal, într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință. *Per a contrario*, în situația unui polițist încadrat într-o unitate care își are sediul în aceeași localitate în care polițistul își are și domiciliul și, ulterior, este mutat la cerere într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință, acesta nu beneficiază de dreptul menționat, întrucât prin voința sa a determinat desfășurarea activității la o anumită distanță față de domiciliul său și, prin urmare, a determinat cheltuieli suplimentare cu transportul la și de la locul de muncă.

24. Cu referire la situația polițistului de frontieră care a fost numit încă de la începutul carierei sale într-o altă localitate decât cea de domiciliu, instanța de trimitere a reținut că aceasta poate fi circumscrisă uneia dintre cele două ipoteze reglementate de art. 9 alin. (3) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022, care stabilesc în mod explicit că de drepturile prevăzute la alin. (1) lit. h)-j) beneficiază, în aceleași condiții, și personalul numit în prima funcție/transferat/chemat/rechemat în activitate într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință [alin. (3)], precum și personalul imputernicit să îndeplinească funcții într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință, personalul încadrat în structurile teritoriale ale unor unități care au sediul în altă localitate și personalul pus la dispoziție [alin. (4)].

25. Din interpretarea coroborată a acestor dispoziții legale, instanța de trimitere a reținut că, în situația polițiștilor de frontieră al căror loc de muncă s-a aflat, de la numirea în funcție, în altă localitate decât cea de domiciliu, dreptul la decontarea cheltuielilor de transport este recunoscut încă de la această numire. Schimbările succesive ale locului de muncă, la solicitarea polițiștilor de frontieră, nu determină pierderea acestui drept, întrucât ipoteza *per a contrario* a art. 9 alin. (1) lit. h) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022 se referă la o altă situație, respectiv la mutarea la cerere din localitatea de domiciliu într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință.

26. Trimiterile pe care art. 9 alin. (3) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022 le face la *condițiile* art. 9 alin. (1) lit. h)-j) trebuie înțelese în sensul că se referă la frecvența deplasării (zilnic, săptămânal sau bilunar) și la distanța pentru care se recunoaște dreptul de transport, ipotezele reglementate de dispozițiile art. 9 alin. (3) (numirea în prima funcție într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință) și ale art. 9 alin. (4) (încadrarea în structurile teritoriale ale unor unități care au sediul în altă localitate) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022 fiind diferite de ipoteza mutării în interes de serviciu sau la cerere din localitatea de domiciliu într-o altă localitate, reglementată de art. 9 alin. (1) lit. h) din același act normativ. Prin urmare, raționamentul pentru care dreptul nu este recunoscut în ipoteza *per a contrario* a situației descrise la art. 9 alin. (1) lit. h) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022 (mutarea la cerere din localitatea de domiciliu în altă localitate) nu poate fi aplicat și în situația în care mutarea la cerere se face dintr-o

localitate în care polițistul nu își are domiciliul într-o localitate în care de asemenea nu își are domiciliul.

27. Așadar, instanța de trimitere a concluzionat în sensul că personalul care își desfășoară activitatea în punctele de control pentru trecerea frontierei și care nu a avut niciodată domiciliul sau reședința în aceeași localitate în care își desfășoară sau și-a desfășurat activitatea beneficiază de drepturile prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. h), coroborate cu dispozițiile art. 9 alin. (3) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022, și în situația în care, pe parcursul carierei, au intervenit mutări la cerere în alte puncte de control decât cel în care a fost numit în prima funcție.

VI. Punctul de vedere al părților

28. Recurenții au apreciat că este necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, dar nu au formulat un punct de vedere cu privire la modul de interpretare a dispozițiilor legale supuse analizei. Prin recursul formulat au arătat însă că, în recunoașterea dreptului la decontarea cheltuielilor de transport, nu are relevanță dacă a intervenit vreo mutare la cerere, întrucât o atare mutare nu s-a produs din localitatea de domiciliu, polițiștii de frontieră nedeșfășurând niciodată activitatea în aceeași localitate cu cea de domiciliu.

29. Intimatul-pârât nu a formulat un punct de vedere cu privire la necesitatea sesizării Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Modul în care acesta interpretează prevederile legale în discuție rezultă însă din întâmpinarea depusă la dosar în care a arătat că, în toate situațiile în care intervine o mutare la cerere a polițistului, nu mai este recunoscut dreptul la cheltuielile de transport.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

30. Din răspunsurile transmise de instanțele naționale, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, a rezultat **orientarea unanimă a jurisprudenței** în sensul că personalul care își desfășoară activitatea în punctele de control pentru trecerea frontierei, care nu a avut niciodată domiciliul sau reședința în aceeași localitate în care își desfășoară sau și-a desfășurat activitatea, beneficiază de drepturile prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. h) coroborat cu dispozițiile art. 9 alin. (3) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022, și în situația în care, pe parcursul carierei, au intervenit mutări la cerere în alte puncte de control decât cel în care a fost numit în prima funcție.

31. În motivarea hotărârilor s-a reținut că, pentru această categorie de polițiști de frontieră al căror loc de muncă s-a aflat de la data numirii în funcție în altă localitate decât cea de domiciliu, dreptul la decontarea cheltuielilor de transport a fost recunoscut încă de la data încadrării, schimbările succesive ale locului de muncă, chiar la solicitarea polițiștilor de frontieră, nefiind de natură a determina pierderea acestui drept.

32. Instanțele au mai reținut că, atunci când interven modificări succesive ale raportului de serviciu/de muncă *în localitatea în care se află locul de muncă*, este relevantă prima modalitate de stabilire/modificare a raportului de serviciu/de muncă în acea localitate, făcând, astfel, aplicarea dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Normele metodologice de aplicare la nivelul Ministerului Afacerilor Interne a Hotărârii Guvernului nr. 1.198/2022 privind drepturile de transport, pe teritoriul național, ale personalului din instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională, aprobate prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 181/2022.

33. Practică judiciară în acest sens a fost identificată la Curtea de Apel Iași (Decizia civilă nr. 631 din 6.11.2024), Tribunalul Vaslui (Sentința civilă nr. 43 din 27.02.2024, Sentința civilă nr. 256 din 25.09.2024), Curtea de Apel Timișoara (Decizia civilă nr. 1.096 din 13.11.2023, Decizia civilă nr. 506 din 29.05.2024), Tribunalul Timiș (Sentința civilă nr. 749 din 24.09.2024), Tribunalul Arad (Sentința civilă nr. 692 din 23.05.2024).

34. Puncte de vedere teoretice în același sens au formulat judecătorii de la Tribunalul Ilfov, Tribunalul Iași și Curtea de Apel Ploiești.

35. Ministerul Public a menționat că, la nivelul Secției judiciare, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii asupra problemei de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

36. Instanța de trimitere a menționat faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție a mai fost sesizată cu o problemă de drept asemănătoare, sesizarea fiind formulată în Dosarul nr. 948/115/2023 al Curții de Apel Timișoara — Secția de litigii de muncă și asigurări sociale.

37. În urma verificărilor efectuate a fost identificată Decizia nr. 74 din 18 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 41 din 17 ianuarie 2025, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că, *în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. h)-j) și alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022 raportate la dispozițiile art. 3 alin. (3) și (4) din Normele metodologice de aplicare la nivelul Ministerului Afacerilor Interne a Hotărârii Guvernului nr. 1.198/2022, personalul civil care își desfășoară activitatea în cadrul Ministerului Afacerilor Interne în baza unui contract individual de muncă, având domiciliul în altă localitate la momentul angajării, nu se încadrează în noțiunea de personal „numit în prima funcție/transferat/chemat/rechemat în activitate într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință”, „mutat în interes de serviciu”.*

Personalul civil din cadrul Ministerului Afacerilor Interne care își desfășoară activitatea în baza unui contract individual de muncă, la care face referire art. 2 lit. h) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022, beneficiază de drepturile prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. h)-j) din același act normativ, doar în situația transferului într-o altă localitate decât cea de domiciliu sau de reședință și în situația detașării pentru îndeplinirea funcțiilor într-o altă localitate decât cea de domiciliu sau de reședință.

38. Întrucât tratează o chestiune de drept diferită, respectiv aplicabilitatea art. 9 alin. (1) lit. h)-j) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022, coroborat cu art. 9 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022 și cu dispozițiile Ordinului ministrului afacerilor interne nr. 181/2022, și în cazul personalului civil din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, Decizia nr. 74 din 18 noiembrie 2024 nu este relevantă pentru cauza de față în care se pune problema modului de interpretare a art. 9 alin. (1) lit. h), coroborat cu art. 9 alin. (3) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022, în privința funcționarilor publici cu statut special care își desfășoară activitatea, prin specificul funcției, în alte localități decât cele de domiciliu (pe linia frontierei), indiferent de câte mutări în interes de serviciu sau la cerere ar interveni pe parcursul carierei.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

39. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că sesizarea este inadmisibilă.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

Asupra admisibilității sesizării

40. Prealabil analizei în fond a problemei de drept supuse dezbaterii trebuie să se verifice dacă sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, așa cum rezultă acestea din textele normative care asigură cadrul legal al declanșării acestei proceduri.

41. Temeiul prezentei sesizări îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, act normativ care cuprinde norme speciale de reglementare a procedurii hotărârii prealabile, în scopul asigurării unei practici judiciare unitare în materia litigiilor de muncă ale personalului plătit din

fonduri publice, precum și în materia asigurărilor sociale, parțial derogatorii de la procedura de drept comun reglementată prin dispozițiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă.

42. Domeniul de aplicare a acestui act normativ este conturat expres prin dispozițiile art. 1, care prevede că ordonanța de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, precum și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului prevăzut la alin. (1), indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

43. În materia enunțată se instituie o procedură specială privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sens în care art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 prevede următoarele: „Dacă în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

44. Aceste prevederi legale se aplică cu prioritate în raport cu dispozițiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*, urmând a se completa însă în mod corespunzător cu prevederile dreptului comun, respectiv ale Codului de procedură civilă, astfel cum în mod expres prevede și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, conform căruia: „Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie.”

45. În acest context normativ, procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile în procesele de tipul celor enumerate la art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 presupune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții:

a) existența unei cauze în curs de judecată în primă instanță sau în calea de atac;

b) cauza să facă parte din categoria celor prevăzute limitativ la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024;

c) existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;

d) chestiunea de drept invocată să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nici al unei statuări anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

46. Examinarea condițiilor în care poate fi declanșat mecanismul hotărârii prealabile pune în evidență faptul că, în cazul concret al prezentei sesizări, doar unele dintre cerințele legale mai sus enunțate se verifică.

47. Astfel, se constată că procesul în care a fost formulată sesizarea are ca obiect plata unor drepturi de natură salarială (contravaloarea cheltuielilor de transport efectuate în scopul deplasării de la domiciliu/reședință la locul de muncă și retur) ale funcționarilor publici cu statut special care activează în cadrul poliției de frontieră, așadar ale personalului plătit din

fonduri publice, cauza fiind în curs de soluționare, în recurs, pe rolul unui complet de judecată din cadrul Secției contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel Timișoara, în conformitate cu dispozițiile art. 96 pct. 3 din Codul de procedură civilă.

48. Prin urmare, litigiul cu care instanța de trimitere a fost investită face parte din categoria proceselor la care se referă art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, circumscriindu-se, deci, domeniului de aplicare a acestui act normativ, și este în curs de judecată, în ultimă instanță, primele două condiții de admisibilitate a sesizării de față fiind îndeplinite.

49. De asemenea, ca urmare a verificărilor efectuate, se constată că este întrunită și cerința ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept enunțate și să nu fie investită cu soluționarea unui recurs în interesul legii cu acest obiect.

50. În ceea ce privește condiția existenței unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei, se constată că, în concret, aceasta instituie o dublă condiționare: pe de o parte, să existe o chestiune de drept, iar, pe de altă parte, să fie probată legătura necesară dintre dezlegarea chestiunii de drept identificate și soluționarea cauzei pe fond.

51. În raport cu obiectul pretențiilor deduse judecătii, este îndeplinită condiția referitoare la caracterul esențial al chestiunii de drept pentru soluționarea pe fond a cauzei, legătura indisolubilă care există între aceasta și rezolvarea litigiului rezultând cu prisosință din expunerea succintă a procesului, în care reclamantii solicită decontarea cheltuielilor de transport efectuate în scopul deplasării de la domiciliu/reședință la locul de muncă și retur, instanța fiind chemată să stabilească dacă dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. h), coroborate cu dispozițiile art. 9 alin. (3) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022, se aplică și personalului care își desfășoară activitatea în punctele de control pentru trecerea frontierei care nu a avut niciodată domiciliul sau reședința în aceeași localitate în care își desfășoară sau și-a desfășurat activitatea, independent de mutările la cerere intervenite pe parcursul carierei.

52. Cât privește condiția existenței unei *chestiuni de drept*, în absența unei definiții legale a noțiunii, examinarea îndeplinirii acestei cerințe trebuie verificată prin raportare la jurisprudența dezvoltată de instanța supremă în mecanismul hotărârii prealabile reglementat de art. 519-521 din Codul de procedură civilă, în care, în mod constant, s-a subliniat că, pentru a se putea vorbi de existența unei „chestiuni de drept”, este necesar ca sesizarea să vizeze „o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecătii” (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, paragraful 37; Decizia nr. 70 din 23 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1112 din 11 decembrie 2023, paragrafele 41 și 42).

53. Cu alte cuvinte, chestiunea de drept trebuie să fie una reală și veritabilă, iar o atare calificare există numai atunci când norma de drept supusă discuției este îndoielnică, imperfectă (lacunară) sau neclară, fiind susceptibilă să constituie izvorul unor interpretări divergente și, în consecință, al practicii neunitare.

54. În legătură cu acest aspect, atât timp cât art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 utilizează în conținutul său sintagma *chestiune de drept*, identic reglementării din cuprinsul art. 519 alin. (1) din Codul de procedură civilă, și nu instituie nicio derogare de la dreptul comun, se impune

aplicarea în mod analog a jurisprudenței deja consacrate cu privire la mecanismul de unificare al hotărârii prealabile reglementat de dispozițiile art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, în cadrul căreia semnificația acestei noțiuni a fost în mod clar conturată. De altfel, chiar expunerea de motive din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 evocă nevoia clarificării unor „chestiuni dificile de drept”, ceea ce consolidează concluzia necesității existenței unei chestiuni de drept veritabile, a cărei lămurire să justifice declanșarea mecanismului hotărârii prealabile.

55. Caracterul veritabil al chestiunii de drept trebuie să rezulte din încheierea de sesizare pronunțată de instanța de trimitere, întrucât completul de judecată investit cu soluționarea pricinii este ținut în primul rând să stabilească dacă este o problemă de interpretare, care să prezinte dificultate și care implică riscul unor dezlegări diferite în practică, semnalând complexitatea, dualitatea sau precaritatea textelor de lege, fie prin raportare la anumite tendințe jurisprudențiale, fie prin dezvoltarea unor puncte de vedere argumentate, pentru a da temei inițierii mecanismului de unificare jurisprudențială reprezentat de hotărârea prealabilă.

56. Or, în cauza de față, analiza de conținut a întrebării prealabile relevă faptul că instanța de trimitere nu are nicio dificultate în a determina sensul normelor de drept în discuție, expunând un punct de vedere clar și argumentat cu privire la modul de interpretare a acestora, fără a prezenta și alte posibile interpretări ori elemente care să conducă la concluzia că textele de lege vizate ar fi neclare ori susceptibile de interpretări contradictorii.

57. În aceste circumstanțe, chestiunea de drept care face obiectul sesizării nu îndeplinește cerința esențială de a fi o veritabilă problemă de drept, generată de nevoia lămuririi sensului și înțelesului unei norme de drept imperfecte, lacunare sau neclare, aptă să devină sursă a unor interpretări divergente și, pe cale de consecință, a unei jurisprudențe neunitare, rezolvarea ei presupunând doar realizarea unui raționament judiciar simplu, relaționarea textelor de lege în discuție și interpretarea logico-sistematică a acestora, ceea ce reprezintă chestiuni obișnuite cu care se confruntă în mod permanent instanțele judecătorești și care, raportat la elementele concrete ale cauzei de față, nu prezintă o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme.

58. Din cuprinsul încheierii de sesizare rezultă cu evidență că, folosind aceste instrumente de analiză și interpretare, instanța a ajuns în mod facil la concluzia că de dreptul la decontarea cheltuielilor de transport la deplasarea zilnică de la domiciliu sau reședință la locul de muncă și de la locul de muncă la domiciliu sau reședință, în limita a 70 km, recunoscut prin dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. h) Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022 personalului militar și polițiștilor mutați în interes de serviciu într-o altă localitate decât cea de domiciliu sau de reședință, beneficiază și personalul care își desfășoară activitatea în punctele de control pentru trecerea frontierei care nu a avut niciodată domiciliul sau reședința în aceeași localitate în care își desfășoară sau și-a desfășurat activitatea, situația acestuia din urmă putând fi circumscrisă uneia dintre cele două ipoteze reglementate de alin. (3) și (4) ale art. 9 din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022, care stabilesc în mod explicit că: „*de drepturile prevăzute la alin. (1) lit. h)-j) beneficiază, în aceeași condiții, și personalul numit în prima funcție/transferat/chemat/rechemat în activitate într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință*” [alin. (3)], precum și „*personalul imputernicit să îndeplinească funcții într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință, personalul încadrat în structurile teritoriale ale unor unități care au sediul în altă localitate și personalul pus la dispoziție*” [alin. (4)].

59. Trimiterile pe care alin. (3) și (4) ale art. 9 din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022 le fac la *condițiile art. 9 alin. (1) lit. h)* se referă la frecvența deplasărilor (zilnic, săptămânal sau bilunar) și la distanța pentru care se recunoaște dreptul de transport (în limita a 70 de km), iar nu și la necesitatea existenței unei mutări în interes de serviciu, această din urmă condiție vizând în mod exclusiv categoria de personal la care se referă art. 9 alin. (1) lit. h), respectiv personalul militar și polițistii care au avut locul de muncă în localitatea de domiciliu sau de reședință și au fost mutați în interes de serviciu într-o altă localitate.

60. Prin urmare, în situația personalului care își desfășoară activitatea în punctele de control pentru trecerea frontierei, care nu a avut niciodată domiciliul sau reședința în aceeași localitate în care își desfășoară sau și-a desfășurat activitatea, mutarea la cerere într-un alt punct de frontieră nu atrage incidența ipotezei *per a contrario* a situației descrise la art. 9 alin. (1) lit. h) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022, întrucât aceasta presupune o mutare la cerere din localitatea de domiciliu în altă localitate, or, câtă vreme polițistul aflat în situația analizată nu a avut niciodată domiciliul sau reședința în aceeași localitate în care își desfășoară ori și-a desfășurat activitatea, mutarea la cerere din punctul de control în care a fost numit într-o altă localitate este lipsită de efecte din perspectiva dreptului în discuție.

61. Practica judiciară cristalizată în legătură cu problema de drept supusă analizei relevă aceeași modalitate de abordare și rezolvare a chestiunii de drept în discuție, din cuprinsul hotărârilor judecătorești transmise de curțile de apel rezultând existența unei opinii unanime în privința modului de soluționare a acțiunilor prin care se solicită decontarea cheltuielilor de transport de către polițistii de frontieră care își desfășoară activitatea, prin specificul funcției, în alte localități decât cele de domiciliu sau reședință (pe linia frontierei) și care nu au avut niciodată domiciliul sau reședința în aceeași localitate în care lucrează.

62. Și opiniile exprimate la nivel teoretic sunt orientate către soluția adoptată în practică, or, câtă vreme chestiunea de drept ce face obiectul întrebării adresate Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost tranșată în mod unitar, iar din practica judiciară decelată în legătură cu această problemă de drept nu au rezultat dificultăți de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. h) în coroborare cu dispozițiile art. 9 alin. (3) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022, nu se justifică intervenția instanței supreme prin pronunțarea unei hotărâri prealabile, chestiunea de drept în discuție neîndeplinind cerința esențială

de a fi o reală și veritabilă problemă de drept, născută dintr-un text incomplet, neclar, susceptibil de interpretări contradictorii.

63. În preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 se face referire la *necesitatea identificării unor remedii procedurale eficiente care să asigure îndeplinirea dezideratului unei practici judiciare unitare în materia supusă reglementării*, or, acest deziderat a fost deja atins în practica instanțelor prin pronunțarea unor hotărâri definitive care au cristalizat o singură orientare jurisprudențială unanimă cu privire la chestiunea de drept supusă analizei, astfel că aceasta nu mai poate fi calificată ca fiind dificilă.

64. Împrejurarea că părțile din proces au opinii divergente cu privire la aplicabilitatea dispozițiilor legale supuse interpretării nu este de natură a demonstra dificultatea acestei operațiuni logico-juridice și nu justifică doar prin ea însăși declanșarea mecanismului hotărârii prealabile.

65. Nici aprecierile instanței de trimitere cu privire la neclaritatea criteriului în raport cu care se stabilesc drepturile de transport, rezultat din dispozițiile art. 3 alin. (2) din normele metodologice aprobate prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 181/2022 (în forma în vigoare la data publicării), nu pot conduce la o altă concluzie. Textul legal invocat reglementează modalitatea de acordare a dreptului la decontarea cheltuielilor de transport în situația în care intervin modificări succesive ale raportului de serviciu/muncă *în localitatea în care se află locul de muncă*, stabilind că trebuie să se dea relevanță primei modalități de stabilire/modificare a raportului de serviciu/muncă *în aceea localitate*. Prin urmare, norma menționată are o aplicabilitate particulară, restrânsă doar la situația expres menționată în cuprinsul său, și nu prezintă relevanță în soluționarea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării.

66. În contextul celor mai sus expuse, reținând că dispozițiile legale supuse analizei sunt clare și neechivoce, neavând aptitudinea de a genera vreo interpretare concurentă aceleia care se impune cu evidență și care a fost exprimată atât de instanța de trimitere, în încheierea de sesizare, cât și de instanțele investite cu soluționarea acestui tip de litigii, în hotărârile pronunțate, este evident că prezenta sesizare nu se referă la o chestiune de drept care să necesite cu pregnanță a fi lămurită și care să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării sale de principiu pentru preîntâmpinarea practicii neunitare, astfel că, nefiind întrunite exigențele referitoare la caracterul dificil al chestiunii de drept, urmează a se propune respingerea sesizării, ca inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.042/108/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile privind lămurirea următoarei chestiuni de drept:

„Personalul care își desfășoară activitatea în punctele de control pentru trecerea frontierei, care nu a avut niciodată domiciliul sau reședința în aceeași localitate în care își desfășoară sau și-a desfășurat activitatea, beneficiază de drepturile prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. h), coroborat cu dispozițiile art. 9 alin. (3) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022, și în situația în care pe parcursul carierei au intervenit mutări la cerere în alte puncte de control decât cel în care a fost numit în prima funcție?”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 16 iunie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.910	800	290
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.450		320
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	5.180		470
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	990		110
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.960		360
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.680		340
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.270		120

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

Pentru comenzi, accesați www.monitoruloficial.ro, Magazin online, Monitorul Oficial — apariții și abonamente.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	140 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2025.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

